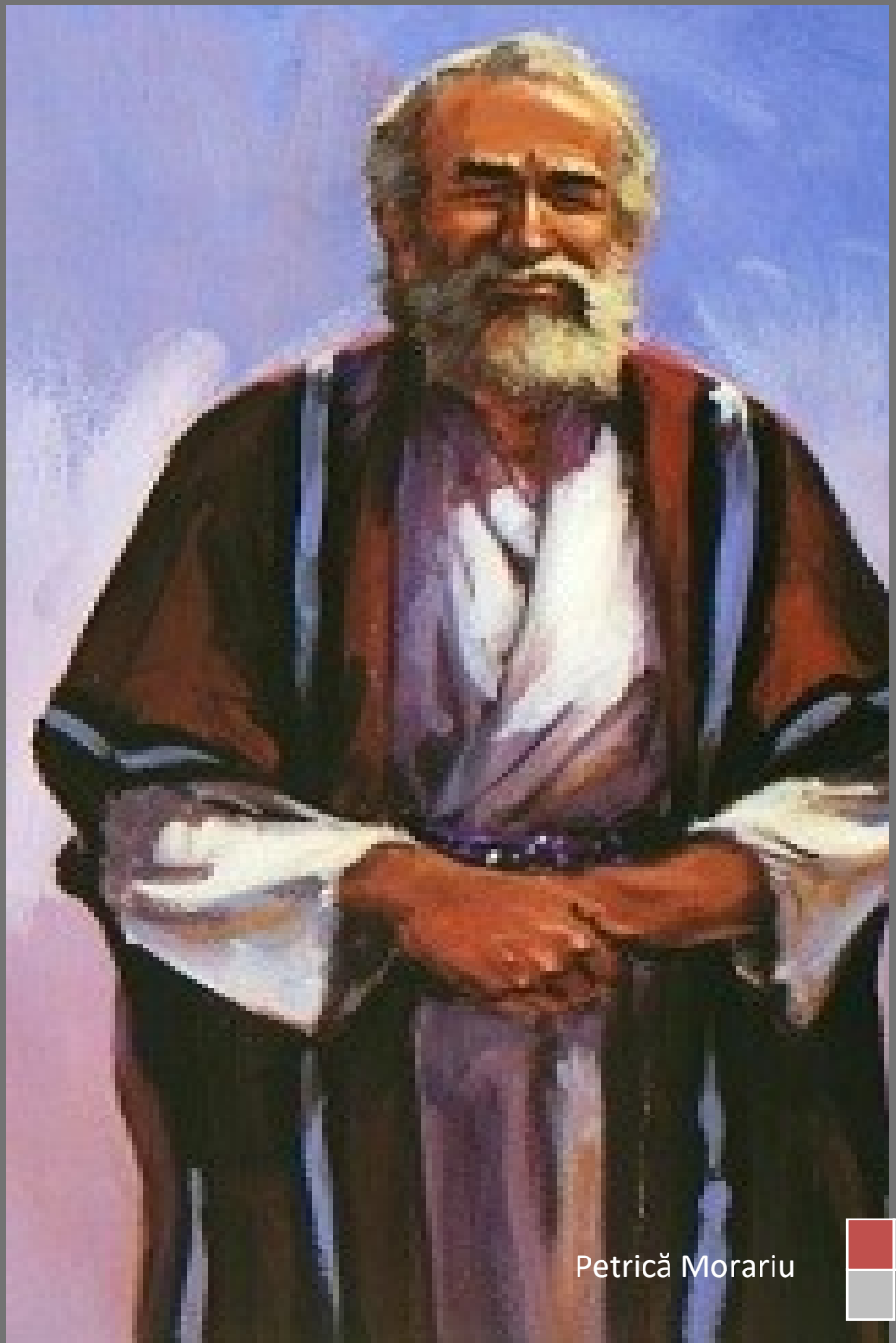


Mai
2022

Profetul Hagai

Investește-ți viața pentru
Împărăția lui Dumnezeu!



Petrică Morariu



Profetul Hagai

**Investește-ți viața pentru Împărăția lui
Dumnezeu**

Ghid de studiu al Bisericii Sfânta Treime București

Mai 2022

Petrică Morariu

PARTEA 1. PREZENTAREA CĂRȚII HAGAI

Cartea Hagai face parte din cele 17 cărți profetice ale Vechiului Testament. Primele 5 cărți profetice sunt numite Profeții Mari, iar celelalte 12 cărți Profeții Mici. Denumirea de Profeți Mici nu se referă la faptul că ar fi mai puțin importante sau mai puțin inspirate, ci pentru că în general ele sunt mai scurte decât cărțile Profeților Mari, în special cărți precum Isaia și Ieremia. Mesajele Profeților Mici sunt mai concise decât ale Profeților Mari, dar sunt la fel de pline de putere. Înainte de vremea Domnului Isus aceste 12 cărți au fost puse împreună ca să alcătuiască un singur sul cunoscut sub numele de „Cei Doisprezece”. Lungimea totală a celor 12 cărți (67 capitole) este aproape egală cu lungimea cărții Isaia (66 capitole).

Aranjarea celor 12 cărți ale Profeților Mici nu este în ordinea cronologică a scrierii lor (prima scrisă fiind Obadia - aprox. 840 B.C. și ultima Maleahi - aprox. 430 B. C) și ele acoperă o perioadă de 400 de ani de istorie, trecând prin imperiile Asirian, Babilonian și Persan. Trei dintre profeți au fost în Regatul de Nord (Iona, Amos, Osea), șase au fost profeți în Regatul de Sud (Obadia, Ioel, Mica, Naum, Țefania, Habacuc) și trei au fost profeți post-exilici (Hagai, Zaharia, Maleahi).

Introducere- După întoarcerea din robia Babiloniană, grupul de evrei întorși în țara lor au început lucrarea de rezidire a Templului din Ierusalim. Totuși, după 16 ani de la începerea rezidirii, poporul nu a reușit să termine lucrarea lui Dumnezeu. Hagai predică cu pasiune o serie de mesaje care au ca scop să trezească poporul ca să termine templul. El cheamă pe cei care zidesc să-și reînnoiască curajul pentru Domnul, sfințenia vieții și credința în Dumnezeu care controlează viitorul.

Autorul- Etimologia și înțelesul numelui Hagai este nesigură, dar probabil derivă din cuvântul ebraic *hag* = festival sau poate fi o formă prescurtată a cuvântului *haggiah*= festivalul lui Iehova. Deci numele lui Hagai înseamnă, „sărbătoare”, posibil pentru că el a fost născut în ziua mării sărbători a Corturilor (al doilea mesaj al lui Hagai are loc în timpul acestei sărbători-cap. 2:1). Profetul Hagai este cunoscut numai din această carte și din alte două referințe despre el în Ezra 5:1 și 6:14 . Din aceste referințe aflăm că el a lucrat alături de mai tânărul profet Zaharia la încurajarea rezidirii templului. Hagai s-a întors din Babilon împreună cu rămășița condusă de Zorobabel.

Data și cadrul narațiunii- În anul 538 B.C. împăratul Cyrus al Persiei a dat decretul care permitea evreilor să se întoarcă în țara lor și să rezidească templul. Prima întoarcere a fost sub conducerea lui Zorobabel și în 536 B.C. lucrarea la templu a început. Cartea Ezra, capitolele 4-6 prezintă cadrul pentru evenimentele din cartea Hagai și descrie modul în care Samaritenii au împiedicat rezidirea templului și au trimis o scrisoare regelui Persiei. Această opoziție a dus la creșterea descurajării celor întorși din robie. Optimismul lor inițial, de la întoarcerea în țară, a fost atenuat de țara pustiită, recolta slabă, munca grea, ostilitate și alte greutăți. În aceste condiții, lucrarea la templu a fost oprită în anul 534 B.C. Pesimismul poporului a dus la apatie spirituală și ei au devenit preocupați de zidirea propriilor case. Au folosit opoziția politică și teoria că templul nu trebuia rezidit decât mai târziu (poate după ce Ierusalimul era rezidit) ca scuze pentru neglijarea Casei lui Dumnezeu.

În acest context, Dumnezeu a chemat pe profeții Săi Hagai și Zaharia cu aceeași sarcină - de a îndemna poporul să termine zidirea templului. Astfel, după 14 ani de neglijare, lucrarea la templu a fost reluată în anul 520 B.C. și terminată în anul 516 B.C. (Ezra 6:15). Regele Darius I (521-486 B.C.) a fost regele Persiei în timpul lucrării profeților Hagai și Zaharia. În mod interesant, profeția din cartea lui Hagai este datată de trei ori în mod precis cu date din perioada domniei lui Darius: Hagai 1.1, „În anul al doilea al împăratului Darius, în ziua întâi a lunii a șasea, cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai, etc.”, Hagai 2.1, „În a douăzeci și una zi a lunii a șaptea, cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai, etc.” și Hagai 2.10, „În a douăzeci și patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai astfel, etc”.

Tema și scopul cărții - Tema principală a cărții este clară: Rămășița trebuie să-și restabilească prioritățile și să termine templul înainte de a se putea aștepta la binecuvântarea lui Dumnezeu asupra eforturilor lor. Din cauza indiferenței spirituale ei nu au reușit să răspundă încercărilor lui

Dumnezeu de a le atrage atenția. În deznădejdea lor, ei nu au realizat că greutățile lor erau simptome date de Dumnezeu pentru boala lor spirituală. Hagai i-a adus la înțelegerea că circumstanțele devin dificile atunci când oamenii își pun interesele lor egoiste înaintea interesului lui Dumnezeu. Când ei îl pun pe Dumnezeu pe primul loc și caută să facă voia Lui, El va aduce poporului Său bucurie și prosperitate.

Hristos în Hagai - Promisiunea din capitolul 2 versetul 9: ” *Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor*”, indică rolul crucial pe care îl are cel de-al doilea templu în planul răscumpărător al lui Dumnezeu. Irod cel Mare a cheltuit o avere pe proiectul de mărire și îmbogățire a acestui templu, și templul a fost umplut de slava lui Dumnezeu întrupat de fiecare dată când Hristos a venit la Ierusalim. Mesia este înfățișat și în persoana lui Zorobabel: “*În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu - zice Domnul - te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul*”(Hagai 2:23).

Contribuția la Biblie- Hagai a fost unul din puținii profeți al căror mesaj a adus rezultate rapide și tangibile. La doar 23 de zile după primul său mesaj, poporul a început să lucreze la templu pentru prima dată în paisprezece ani. Întemeierea celui de-al doilea templu a marcat un punct de cotitură major în modul lui Dumnezeu de a se ocupa de poporul legământului Său. “*Dar, din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea*” (Hagai 2:19). Aceasta a fost din cauza centralității sanctuarului pentru întreaga viață religioasă în Legea lui Moise. El nu era doar punctul central al întregului sistem de daruri, jertfe, preoți și închinare, ci era și simbolul identității spirituale a Israelului și un semn vizibil de aducere aminte a persoanei, puterii și prezenței lui Dumnezeu. Acum, că tronul lui David a dispărut, era deosebit de important ca templul să fie construit pentru a aduna împreună Rămășița ca o continuare a poporului legământului cu Dumnezeu. Hagai nu are imaginile vii și poezia altor profeți, precum Isaia și Naum, dar mesajele sale concise și austere au avut succes. Cuvintele lui răsună cu autoritate divină (expresia “*Așa vorbește Domnul*” și altele similare apar de 26 de ori în 38 de versete ale lui Hagai).

PARTEA 2: STUDIU BIBLIC

12 Mai, Hagai 1, Importanța investirii în lucrarea Domnului, 1.7-9

Când au fost puse temeliele templului din Ierusalim în anul 536 B.C., oamenii mai tineri întorși din robia babiloniană au strigat de bucurie, în timp ce oamenii mai în vârstă plâneau (Ezra 3:8-13). Deși Hagai probabil văzuse templul lui Solomon în gloria lui (Hagai 2:3), el era fără îndoială printre cei ce și-au exprimat bucuria pentru că Domnul era la lucru în mijlocul poporului Său.

Dar nu a durat mult și zelul s-a răcit și poporul lui Dumnezeu a devenit apatic, în special atunci când opoziția a început să fie tot mai mare și amenințătoare. Strigătele de bucurie ale celor întorși din robie au trezit pe dușmanii evreilor, au dus la creșterea opoziției oficiale și au făcut ca lucrarea să se oprească (Ezra 4:1-6, 24). Templul a rămas neterminat din anul 536 B.C. până în anul 520 B.C. când profeții Hagai și Zaharia au adus mesajul lui Dumnezeu pentru Zorobabel și pentru marele preot Iosua.

În acest prim mesaj, profetul Hagai a dat patru îndemnuri conducătorilor și poporului ca să-i încurajeze să se întoarcă la lucru și să termine rezidirea templului.

1.,,Puneți pe Dumnezeu pe primul loc în viețile voastre” (1:1-4)

Prima afirmație din mesajul divin a mers direct în miezul problemei și a scos la iveală ipocrizia și necredința poporului. *”N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!”* a fost scuza pentru inactivitatea lor. Forma verbală folosită denotă nivelul moral scăzut, căci ea implică ideea că ei nu mai întrevădeau în viitor un timp favorabil. Scuza lor nu putea fi găsită în preocupările legate de seceriș, pentru că secerișul trecuse (în luna întâi și în luna a cincea), nici în opoziția Samaritenilor sau a guvernării persane, căci această opoziție se manifestase cu 16 ani mai înainte (Ezra 4:1-5). Niciunul din acești factori nu ar fi întârziat lucrarea, dacă ei ar fi avut voința de a lucra.

Întrebarea pusă conducătorilor este aceeași și pentru popor, pentru că și ei sunt vinovați de neglijență cu privire la Casa lui Dumnezeu. Motivul ascuns pentru lipsa de implicare în lucrarea Domnului este egoismul lor. *”Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case cu tavan, când Casa aceasta este dărămată?”*(1:4)- nu este o simplă întrebare retorică, ci o negare energetică. Hagai merge direct la țintă și le arată care sunt prioritățile lor. Este evident că poporul și conducătorii aveau priorități greșite, pentru că în Legea lor era scris: *”Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must.”*(Proverbe 3:9-10). Peste veacuri, Însuși Domnul Isus întărește acest adevăr în Predica de pe munte: *”Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”* (Matei 6:33).

Să ne întrebăm și noi astăzi dacă poporul lui Dumnezeu este altfel decât evreii din vremea lui Hagai? Unele biserici locale nu contribuie cum se cuvine la lucrarea de evanghelizare mondială, dărnicia este scăzută, iar veniturile lor sunt folosite pentru lucruri care chiar nu contează. Când noi Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc și-I dăm partea cuvenită, noi deschidem ușa binecuvântării spirituale și a slujirii care-L onorează pe Domnul. La 100 de ani după lucrarea lui Hagai, profetul Maleahi acuza poporul evreu că Îl înșelau pe Dumnezeu cu zeciuielile și darurile de mâncare și prin aceasta se lipseau pe ei înșiși de binecuvântare (Maleahi 3:7-12) și cuvintele lui trebuie să fie luate în considerare și astăzi.

2.,,Credeți promisiunile lui Dumnezeu” (1:5-6, 9-11)

A doua atenționare a lui Hagai invită poporul să-și examineze stilul de viață și acțiunile în lumina legământului făcut de Dumnezeu cu ei înainte ca națiunea să intre în țara Canaanului.

Legământul lui Dumnezeu stabilea clar că El îi va binecuvânta dacă ei ascultau legea Sa și îi va disciplina dacă nu ascultau. *”Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Voi frânge mândria puterii voastre, voi face ca deasupra voastră cerul să fie de fier, și*

pământul de aramă. Vi se va istovi puterea fără folos:pământul vostru nu-și va da roadele, și pomii de pe pământ nu-și vor da rodirile” (Levitic 26:18-20). Într-adevăr, poporul și-a cheltuit puterea fără folos. Au semănat mult și au strâns puțin, au mâncat și au băut și nu s-au săturat și nu și-au potolit setea, iar cine a câștigat o simbricie a pus-o într-o pungă spartă. S-au așteptat la mult și au avut puțin.

Încă o dată profetul arată motivul necazurilor lor: oamenii erau ocupați să-și construiască propriile case și nu aveau timp de Casa Domnului(Hagai 1:9). Este Matei 6:33 din nou ! Dacă poporul ar fi crezut ceea ce Dumnezeu a promis în legământul Său, ei ar fi ascultat de El și s-ar fi bucurat de binecuvântarea Lui.

Totuși, să avem grijă să nu transformăm dăruirea într-un “aranjament de afaceri”, pentru că ascultarea noastră ar trebui să fie dovada dragostei și credinței noastre.

Domnul nu a făcut niciodată un “legământ de prosperitate”cu biserica, așa cum a făcut cu Israel. De fapt, prima declarație a Domnului Isus în Predica de pe Munte este “*Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!*” (Matei 5:3) sau “*Ferice de voi care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!*” (Luca 6:20). Dumnezeu a considerat de cuviință să binecuvânteze unii creștini cu bogăție, dar nu este o garanție pentru fiecare credincios, în ciuda a ceea ce pretind “predicatorii prosperității”contemporani. Dacă ajutăm la satisfacerea nevoilor altora, Dumnezeu promite că ne va satisface nevoile noastre (2 Corinteni 9:6-11; Filipeni 4:10-20), dar acesta nu este un gaj al prosperității materiale. Indiferent cât de mult ne dă Dumnezeu, din punct de vedere material, toți trebuie să spunem împreună cu Pavel, “...ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți;” (2 Corinteni 6:10).

3. „Cinstiți Numele lui Dumnezeu” (1.7-8)

Hagai cere poporului să se suie la munte și să aducă lemne pentru construcția Casei Domnului. Conform cu Ezra 3:7, evreii au cumpărat lemne de cedru de la Tir și Sidon, după învoirea dată de Cyrus, împăratul Perșilor. Ce s-a întâmplat cu aceste materiale de la început? Le-a folosit poporul pentru ei înșiși? A profitat vreun antreprenor inteligent vânzând lemnul care fusese cumpărat cu ajutorul regelui? Nu știm, dar ne întrebăm de unde a luat poporul lemnul pentru casele lor cu tavan, când nu era lemn disponibil pentru Casa lui Dumnezeu.

Și în zilele noastre, creștinii cu numele cumpără ce este mai bun pentru ei înșiși și dau Domnului tot ce a mai rămas. Domnul a spus poporului prin Hagai: “...zidiți Casal Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit...” (Hagai 1:8). Dumnezeu se bucură de slujirea ascultătoare a poporului Său și numele Lui este glorificat atunci când ne jertfim pentru El și Îi slujim.

“*Sfințească-se Numele Tău*”este prima cerere din rugăciunea „Tatăl nostru” (Matei 6:9), dar de multe ori este ultimul lucru la care ne gândim când căutăm să-I slujim lui Dumnezeu. Domnul Isus spune: “*Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri*” (Matei 5:16).

Cu siguranță nu i-a plăcut lui Dumnezeu sau nu a fost onorat Numele Lui atunci când oamenii au neglijat casa lui Dumnezeu și au construit case scumpe pentru ei înșiși. Noi știm că Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești (Fapte 7:48-50), ci în inima credincioșilor, dar modul în care îngrijim de casa de rugăciune a bisericii reflectă prioritățile noastre spirituale și dragostea noastră pentru El.

4. „Ascultați porunca Domnului” (1:12-15)

Când Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, există un singur răspuns acceptabil, și acesta este ascultarea. Nu cântărim opțiunile, nu examinăm alternativele, și nu negociem termenii. Pur și simplu facem ceea ce Dumnezeu ne spune să facem și lăsăm restul în grija Lui. Credința nu înseamnă a crede în ciuda dovezilor, ci a asculta în ciuda consecințelor.

Conducătorii și tot poporul s-au unit în ascultare de instrucțiunile lui Dumnezeu și au fost motivați de o teamă sfântă față de Domnul. La urma urmelor, El este „Domnul oștirilor”, un titlu folosit de zece ori în această carte scurtă. Asta înseamnă „Domnul armatelor”, Dumnezeu care este în comanda supremă a armatelor cerului (stele și îngeri)și ale pământului. Ascultarea aduce întotdeauna mai mult adevăr (Ioan 7:17) și profetul îi asigură că Dumnezeu va fi cu ei în eforturile lor

(Hagai 1:13, vezi și 2:4). Ascultarea conducătorilor și a poporului a fost rezultatul lucrării lui Dumnezeu în inimile lor („*Domnul a trezit duhul lui Zorobabel... și duhul lui Iosua... și duhul întregii rămășițe a poporului*” (Hagai 1:14), la fel cum a lucrat în inima regelui Cyrus și în inima celor întorși cu Zorobabel în Ierusalim (Ezra1:5). „*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*” (Filipeni 2:13).

Biserica de astăzi poate învăța o lecție mare de la rămășița evreilor din vremea lui Hagai. Prea adesea noi aducem scuze de felul „Nu este timpul pentru evanghelizare”; „Nu este timpul ca Duhul să aducă trezire spirituală”; „Nu este timpul să extindem slujirea”. Noi acționăm ca și cum am înțelege “vremurile și soroacele” pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru poporul Său, dar nu le înțelegem (Fapte 1:6-7). Orice interpretare a Bibliei care Îl limitează pe Dumnezeu și încurajează poporul Său să fie leneș în loc să fie ocupat în slujire este o interpretare falsă și trebuie abandonată. Dacă Domnul trebuie să fie mulțumit de noi și glorificat în fața unei lumi necredincioase, trebuie să auzim Cuvântul Său, să-l credem și să acționăm după Cuvântul Său, indiferent de circumstanțe. La urma urmelor, Dumnezeu este cu noi, și „*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?*” (Romani 8:31).

APLICAȚII:

Ce motivație au binefacerea și dărnicia în cadrul priorităților noastre vizavi de lucrarea în biserică din care facem parte?

.....

În zilele noastre sunt unii care predică o “evanghelie a prosperității”. Este mesajul acesta biblic? Argumentați răspunsul folosind referințe și din Vechiul și din Noul Testament.

.....

Cum putem arăta grija față de Casa Domnului? Cum poate fi aplicat îndemnul lui Dumnezeu: „*Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa!*” pentru biserică de astăzi?

.....

Vremurile în care trăim, cu războaie și vești de războaie, sunt motive de scuze sau oportunități pentru evanghelizare, trezire spirituală și extinderea lucrării? Ce binecuvântări deosebite a adus ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu în viața ta?

.....

19 Mai, Hagai 2, Importanța implicării în misiunea mondială, 2.6-9

Reconstrucția templului din Ierusalim a fost o sarcină foarte deosebită, deoarece ea a însemnat restaurarea adevăratei închinări în Ierusalim, iar finalizarea lucrării era plăcută Domnului și era o mare mărturie pentru națiunile necredincioase care priveau la rămășița din Ierusalim. Hagai a mai rostit trei mesaje scurte pentru a încuraja pe lucrători să ducă până la capăt misiunea. În fiecare mesaj, profetul îi îndeamnă să privească într-o direcție anume pentru a afla ceea ce a vrut Dumnezeu să-i învețe.

1. „Priviți în sus : Dumnezeu este cu noi” (2.1-9)

Când temeliala templului fusese pusă cu 16 ani înainte, unii dintre cei mai în vârstă au privit în urmă cu tristețe aducându-și aminte de slava și frumusețea templului lui Solomon (Ezra 3:8-13). Este probabil ca Hagai să fi fost un membru al generației mai în vârstă care a văzut templul înainte ca să fie distrus, dar cu siguranță că el nu a plâns cu ceilalți tovarăși. El s-a bucurat că lucrarea a început și dorea să o vadă terminată.

În loc să ignore problema descurajării, care sigur venea când poporul compara cele două temple, profetul s-a confruntat direct cu problema. El a ales o zi importantă în care să-și transmită mesajul: 17 Octombrie, ultima zi a Sărbătorii Corturilor. Această sărbătoare a fost dedicată slăvirii lui Dumnezeu pentru recoltă și amintirii călătoriei lui Israel prin pustie (Levitic 23:34-43). Dar lucrul important legat de această zi era acesta: în timpul Sărbătorii Corturilor, împăratul Solomon a sfințit templul original (1 Împărați 8:2) și Hagai a vrut ca poporul să se gândească la lucrul acesta. Templul restaurat nu avea nimic din splendoarea templului lui Solomon, dar el era totuși Casa lui Dumnezeu, zidită după planul Său și pentru slava Sa. Aceeași slujire urma să fie îndeplinită la altarele sale și aceeași închinare urma să fie adusă Domnului. Vremurile se schimbă, dar slujirea continuă. Inspirat de Duhul Sfânt, Hagai le aduce trei motive de încurajare:

a. Prezența lui Dumnezeu (4-9). Hagai nu neagă faptul că noul templu părea „ca o nimica” în comparație cu cel construit de Solomon, dar asta nu era important. Lucrul important era că acest templu era lucrarea lui Dumnezeu și că ei se puteau baza pe El pentru a-i ajuta să-l termine. Hagai a spus „Fii tare!” dregătorului Zorobabel, marelui preot Iosua și întregului popor care lucra la templu, și aceste două cuvinte erau foarte semnificative pentru ei. În timpul Sărbătorii Corturilor, li se citea iudeilor din cartea Deuteronom (Deut.31: 9-13), astfel încât ei să audă înregistrată în scris de trei ori porunca pe care a dat-o Moise lui Iosua să fie tare (Deut.31:6-7,23). Fără îndoială că ei și-au adus aminte, de asemenea, că de trei ori i-a spus Domnul lui Iosua să fie tare (Iosua 1:6-7,9) și la fel când regele David i-a transmis lui Solomon sarcina de a construi templul, de trei ori el a spus fiului său să fie tare (1Cronici 22:13; 28:10, 20). Indemnul „Fii tare” nu era o frază goală, ci era o parte importantă a istoriei Israelului.

Dar era un lucru să spună poporului să fie tare și să lucreze, și cu totul altceva să le dea o bază solidă pentru acele cuvinte de încurajare. Hagai le-a spus de ce să fie tari și să lucreze: pentru că Domnul era cu ei (Hagai 2:4). Promisiunea prezenței lui Dumnezeu a fost o încurajare atât pentru Iosua cât și pentru Solomon. Credincioșii de astăzi pot pretinde aceeași promisiune când slujesc Domnului, căci El însuși a zis: „*Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi*” (Evrei 13: 5).

b. Legământul lui Dumnezeu (5). Promisiunea prezenței lui Dumnezeu cu ei este garantată de Cuvântul Său care nu se schimbă. Când Cortul întâlnirii a fost sfințit de Moise, slava Domnului a umplut Cortul (Exod 40:34-38) pentru că Domnul a promis că va locui în mijlocul copiilor lui Israel. Dumnezeu care i-a scos din țara Egiptului, ca să locuiască în mijlocul lor, îi va ajuta pe Iudei să termine construcția templului. Profetul Zaharia, care a slujit împreună cu Hagai, accentuează importanța încrederii în Dumnezeu: „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor!*” (Zaharia 4:6).

c. Promisiunea lui Dumnezeu (6-7,9). Cu inspirație profetică, Hagai privește înainte la vremea când Fiul lui Dumnezeu va sluji în acest templu și va aduce slava lui Dumnezeu în incinta lui (Ioan 1:14). Cu siguranță că slava pe care a adus-o Domnul Isus în acel templu a fost mai mare decât slava din Cortul întâlnirii sau din templul zidit de Solomon. Apoi Hagai privește și mai departe în

viitor și vede sfârșitul veacurilor, când Dumnezeu va clătina toate neamurile și Hristos se va întoarce (Hagai 2:7). Dar astăzi, poporul lui Dumnezeu aparține unei Împărății care nu se poate clătina (Evrei 12:28) și el va împărtăși slava Domnului Isus Hristos atunci când El Își va stabili împărăția pe pământ.

2. „Priviți în interior : Nevoia de curăție” (2:10-19)

Două luni mai târziu (18 Decembrie) Domnul a vorbit lui Hagai din nou și i-a dat un mesaj despre păcat. Dumnezeu nu putea binecuvânta poporul așa cum a vrut El, pentru că ei erau pângăriți, așa că era important ca ei să se păstreze curați înaintea Domnului. „Curat” și „necurat” erau concepte foarte importante pentru evreii care trăiau sub Vechiul legământ. De fapt, aceasta este una din temele majore ale cărții Levitic. Dacă un evreu devenea necurat, prin atingerea unui mort sau a unei răni deschise, el era separat de restul taberei și era necesar să se scalde înainte de a i se permite să se întoarcă în tabără. În unele cazuri el trebuia să aducă o jertfă potrivită pentru a restaura părtașia cu Domnul.

Desigur, „necurat” se referă numai la întinarea ceremonială și nu la starea inimii. Nici o spălare sau jertfă, în orice cantitate, nu ar fi putut face curată persoana în interiorul ei. Pentru curățirea interioară era necesară pocăința, mărturisirea și credința (vezi Psalmul 51). Hagai a amintit poporului că atitudinile lor greșite din trecut au fost cauza tuturor necazurilor lor. El a ilustrat că atingerea unui lucru necurat face o persoană necurată (ceremonial), dar atingerea lucrurilor sfințite nu face o persoană să fie sfințită. Atât timp cât ei au neglijat templul și l-au lăsat să zacă ruinat, „ca un mort” în mijlocul lor, ei au fost necurați, și prin urmare, inacceptabili pentru Dumnezeu. Toate activitățile lor religioase nu i-au făcut sfinți, oricât de mult i-au adus în contact cu lucrurile sfinte (11-14). Egoismul și neascultarea poporului au adus judecata lui Dumnezeu asupra recoltelor lor și de aici lipsa de hrană.

De ce a făcut Dumnezeu poporului Său lucrul acesta? Pentru a-i determina să se întoarcă la El din toată inima. „Și cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul” (17). Ei erau atât de preocupați să construiască propriile case încât au ignorat Casa lui Dumnezeu, deși reconstrucția templului era sarcina care îi adusesese la Ierusalim. Hagai a făcut o chemare la pocăință și odată cu ea a venit și asigurarea binecuvântării lui Dumnezeu (18-19). Profetul le-a adus aminte de promisiunea dată de Dumnezeu lui Solomon după sfințirea templului: „dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:14). Este un alt exemplu al principiului Domnului Isus din Matei 6: 33. Puneți interesele lui Dumnezeu pe primul loc și El se va ocupa de toate celelalte lucruri. Promisiunea lui Dumnezeu este fermă: „...din ziua aceasta Îmi voi da binecuvântarea Mea” (19).

Întotdeauna păcatul împiedică lucrarea lui Dumnezeu și ne răpește binecuvântările Lui. Păcatele poporului au fost cele care au adus distrugerea Ierusalimului și ducerea națiunii în robie, și păcatele lor puteau împiedica reconstrucția templului și reînnoirea națiunii evreiești în propria lor țară. Biblia spune: „Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor ” (Proverbe 14: 34).

Hagai a cerut poporului să privească în sus, apoi să privească în interior. Ei au învățat despre gloria lui Dumnezeu și despre sfințenia lui Dumnezeu. Acum urmează o a treia privire și o a treia lecție de învățat.

3. „Priviți înainte : Încoronare” (2:20-23)

Hagai a încurajat poporul să continue lucrarea și să termine Casa lui Dumnezeu. Acum el are un cuvânt special de încurajare pentru Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și adus în același timp cu al treilea mesaj, pe 18 Decembrie. Fiind un predicator credincios Cuvântului, Hagai a ascultat totdeauna glasul Domnului și a fost atent la orice a vrut Dumnezeu ca el să spună și să facă.

Zorobabel era nepotul regelui Ioiachin (Iehonia, Matei 1: 12; Ieconia, Ieremia 22:24, 28), și deci din linia regală a lui David. Dar în loc să poarte o coroană și să stea pe un tron, Zorobabel era un umil dregător al unei rămășițe de evrei care se zbătea, încercând să termine construcția unui templu cu mai puțină slavă. În ce situație descurajatoare se afla un prinț regal! Așa că, Dumnezeu a dat robului Său Hagai un cuvânt special de încurajare pentru dregător. Erau națiunile din jurul Ierusalim-

mului mai mari și mai puternice? Fiți siguri că Domnul va purta de grijă poporului Său Israel așa cum a făcut totdeauna în trecut. Același Dumnezeu care l-a ajutat pe Moise să învingă Egiptul, și pe Iosua să cucerească popoarele din Canaan, El își va proteja poporul Său astfel încât scopurile Lui să poată fi împlinite prin ei. Israel va rezista pînă în zilele din urmă și atunci Domnul va învinge pe dușmanii lor și-i va așeza pe evrei în împărăția lor.

Domnul l-a numit pe Zorobabel „*robul Meu*”, un titlu exclusiv rezervat pentru oamenii special aleși de Dumnezeu, și într-adevăr Zorobabel a fost ales de Dumnezeu. Dumnezeu îl compară cu o pecete, un inel cu sigiliu regal. Inelul cu sigiliu regal era folosit de regi pentru a-și pune “semnătura” oficială pe documente (Ester 3 :10; 8: 8,10), garanția că regele își va ține promisiunea și va împlini termenii documentului. Acest mesaj trebuie să fi încurajat pe Zorobabel să rămână în slujbă și să termine lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu să o facă. El era ales de Dumnezeu, robul lui Dumnezeu. Era apropiat și drag lui Dumnezeu ca un inel cu sigiliu regal. Poporul Israel va avea înaintea lui multe secole de luptă și suferință, dar Mesia va veni, și într-o zi, dușmanii Israelului vor fi învinși și împărăția glorioasă va fi stabilită.

Când citim Vechiul Testament vedem cum „istoria salvării” a progresat de la o generație la altă generație, îndreptându-se mereu spre împlinirea promisiunii mesianice. Mulți oameni au jucat diferite roluri în această dramă, dar fiecare din ei a fost important. Avraam a fondat națiunea, Isaac și Iacov au zidit-o. Iosif a protejat-o în Egipt și Moise a răscumpărat poporul din Egipt. Iosua le-a dat moștenirea promisă - țara Canaanului, iar David a stabilit împărăția. În ciuda păcatului, suferinței și eșecurilor, linia regală a lui David nu s-a stins și a venit ziua în care Isus Hristos, fiul lui David, s-a născut în Betleem.

Putem să spunem cu reverență și mulțumire, împreună cu apostolul Pavel: „*Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci ! Amin.*” (Romani 11: 36).

APLICAȚII :

Profeții Hagai și Zaharia, unul mai în vârstă și altul mai tânăr, au predicat împreună Cuvântul lui Dumnezeu pentru rămășița iudeilor și Dumnezeu a binecuvântat eforturile lor comune. În bisericile de astăzi, care este situația întâlnită mai des: colaborare sau concurență? Care ar fi motivația biblică pentru colaborare?

.....

Fără promisiunile lui Dumnezeu noi nu avem nici o speranță. Cum pot credincioșii să beneficieze de promisiunile Domnului?

.....

Stabilirea priorităților în viața creștină este o necesitate spirituală. Ce binecuvântări ați experimentat ca persoană, familie sau biserică, respectând principiul din Matei 6: 33 ?

.....

În Biblie, oamenii lui Dumnezeu au purtat și apelativul de „robul Domnului”. Ce privilegii și ce responsabilități implică acest titlu ?

.....
.....
.....